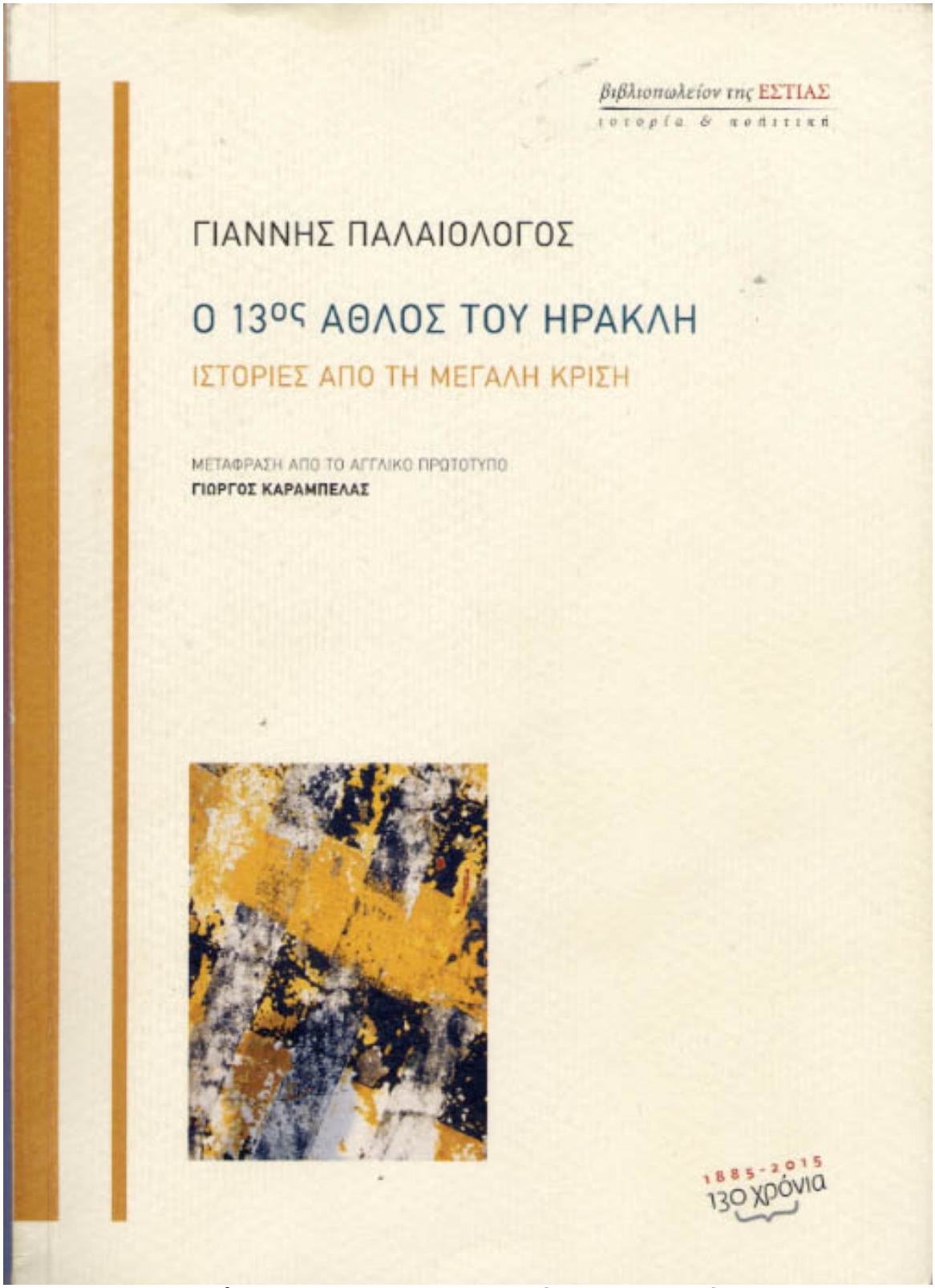

Ο Γ.Π. πραγματεύεται , στα 34 του, το πρώ το του βιβλίο, το 2014, με ιστορίες από την μεγάλη κρίση ως λέγει και ο υπότιτλος. Με εφόδιο τις σπουδές του, κάνει μια ενδελεχή έρευνα, συνομιλεί με ανθρώ πους που με διάφορους τρόπους βρέθηκαν στην δίνη των γεγονότων, παραθέτει πολλά στοιχεία, επικουρούμενα από νούμερα

και ποσοστά.

Είναι σαφές ότι έχει εργαστεί. Σε αρκετές καταστάσεις προχωρεί και σε συμπεράσματα. Εξ ίσου σαφές είναι ότι καταβάλει προσπάθειες να κρατά αποστάσεις. Έτσι, πρώτη ανάγνωση δεν σου δίνει περιθώριο να αποφασίσεις αν υποστηρίζει κάποια παράταξη, ή κάποιες πολιτικές.

Αρθρογράφος της «Καθημερινής», εύκολα θα μπορούσε ο αναγνώστης να τον χαρακτηρίσει ή να τον κατατάξει, αλλά ο ίδιος προστατεύεται και μόνον οι φανατικοί θα τον τοποθετούσαν και κατά το μάλλον ή ήττον, άδικα κάπου. Ο λόγος του είναι στη βάση του, μια καταγραφή της ειδησεογραφίας της κρίσης. Πλην όμως ρίχνει συχνά γέφυρες στο παρελθόν, ανιχνεύει τις αιτίες των προβλημάτων, με μια γραφή γεμάτη επιχειρήματα.

Η δουλειά του δεν έχει αόριστο ή θεωρητικό χαρακτήρα. Λειτουργώντας ερευνητικά και δημοσιογραφικά συνομιλεί με πρόσωπα που πήραν αποφάσεις ή επηρέασαν γεγονότα. Καθηγητές Πανεπιστημίου, συνδικαλιστές, ποδοσφαιριστές, εφοπλιστές, διευθυντές εργοστασίων, μηχανικούς, καταστηματάρχες. Και δεν είναι λίγα:

Σταύρος Ιατρού, Διομήδης Σπινέλης, Νίκος Τάτσος, Πολύδωρος Γιαννίμπας, Λυκούργος Λιακόπουλος, Κων/νος Συρίγος, Πλάτων Τήνιος, Γιάννης Σπράος, Μάνος Ματσαγγάνης, Γιώργος Σιφωνιός, Θοδωρής Γκλαβίνης, Ελένη Καταβάτη, Κρίτων Αρσένης, Νίκος Φωτόπουλος, Νίκος Αποστολίδης, Τριαντάφυλος Μπαλτσής, Γιώργος Προκοπίου, Γιώργος Οικονόμου, Θανάσης Μαρτίνος, Κων/νος Ζουγανέλης, κ.α.

Το πόνημά του πέραν του προλόγου και του επιλόγου χωρίζεται σε δέκα κεφάλαια, όπου πραγματεύεται αντίστοιχα θέματα, μέσα από τα οποία όμως αναδεικνύονται και άλλα. Αυτά τα κεφάλαια είναι:

1. Οι ταραχές στην Κερατέα
Έρευνα για την ανεπιτυχή προσπάθεια της πολιτείας να εγκαθιδρύσει σταθμό Χ.Υ.Τ.Α. σε αυτή την ανατολική περιοχή της Αττικής.
«Αίφνης η Κερατέα δεν ήταν απλώς άλλος ένας πόλεμος για τα σκουπίδια ανάμεσα σε μια τοπική κοινότητα και την κυβέρνηση - ήταν τόπος αντίστασης απέναντι στο διεφθαρμένο και χρεοκοπημένο κράτος και το Μνημόνιο, που επέβαλλε λιτότητα στους πολλούς για να ξεπλύνει τις αμαρτίες των λίγων» (σ. 45)

2. Ένα επιβαρυντικό ζήτημα.
Για τις αιτίες της φοροδιαφυγής, τους λάθος χειρισμούς, τις αστοχίες του κράτους, την πονηριά των πολιτών, τους συμβιβασμούς των πολιτικών.
«για τις πιο βασικές αρχές της φορολογίας» κατά Ν. Τάτσο και τα σφάλματα: *«Υπάρχει αναδρομική φορολόγηση, φορολογούμε το μεικτό αντί το καθαρό εισόδημα, καταργούμε στοιχειώδεις φοροαπαλλαγές, γενικά αγνοούμε τις δυνατότητες πληρωμής των φορολογουμένων»*
(σ. 71)

3. Το σχισμένο δίχτυ ασφαλείας.
Για τα αποτελέσματα της μείωσης των κρατικών δαπανών στον τομέα της υγείας.
«Ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο περικόπηκαν οι δαπάνες εξέθεσε επίσης τον επικίνδυνο δογματισμό των επίσημων δανειστών της Ελλάδος, όπως και ένα εγχώριο πολιτικό κατεστημένο που δεν είχε ούτε τη βούληση ούτε τη γνώση για να φτιάξει έναν πιο αποτελεσματικό, συρρικνωμένο κρατικό μηχανισμό» (σ. 81)

4. Συντάξεις υπό απόσυρση.
Για το εξαιρετικά φλέγον θέμα των ασφαλιστικών ταμείων.
από την έκθεση Σπράου του '97 (!) *«...τόνιζε ότι οι μόνοι τρεις τρόποι για τη βελτίωση της βιωσιμότητας του συστήματος, με δεδομένη την επερχόμενη κρίση γήρανσης, ήταν οι υψηλότερες εισφορές, οι χαμηλότερες συντάξεις ή μια πιο προχωρημένη ηλικία συνταξιοδότησης»* (σ. 111)

5. Η επιστροφή του ταξικού πολέμου.
Μια αναλυτική περιγραφή των πολλών φάσεων γύρω από τις απεργιακές κινητοποιήσεις και τα αποτελέσματά τους στην Χαλυβουργία Ελλάδος.
«ο κλειστός χαρακτήρας της ελληνικής οικονομίας την προστάτεψε από το πρώτο κύμα διεθνούς μετάδοσης της κρίσης» (σ. 131)
«...η εργασιακή ειρήνη θα εξαρτάται πλέον από το αν οι εργαζόμενοι θεωρούν ότι οι εργοδότες τους είναι κοινωνικά υπεύθυνοι, ότι δεν θα σπεύδουν να εκμεταλλευτούν τα πλεονεκτήματα που τους δίνει το νέο νομοθετικό πλαίσιο»
(σ. 142)

6. Επενδυτές σε βαθιά νερά.
Για την πραγμάτωση της επιθυμίας του Βασίλη Κωνσταντακόπουλου, την δημιουργία του Costa Navarino στη Μεσσηνία, τα προβλήματα που αντιμετώπισε και το μέλλον του.

«Οι τουρκικές αρχές του πρόσφεραν τη δυνατότητα να χτίσει ένα παρόμοιο θέρετρο σε 20.000 στρέμματα στην ακτή της Αττάλειας, ένα έργο που θα ήταν πολύ λιγότερο πολύπλοκο στην υλοποίησή του και πιθανότατα πολύ πιο κερδοφόρο. Δεν ενδιαφέρθηκε. Το μόνο που τον ένοιαζε να αναπτύξει ήταν η Μεσσηνία». (σ. 171)

7. Διαπάλη ισχύος.
Το στρεβλό ρόλο που ανέπτυξε το κράτος ως επιχειρηματίας, με τα κλασσικά παραδείγματα του Ο.Τ.Ε. και κυρίως της Δ.Ε.Η. όπου το θέμα είναι πιο περίπλοκο
«... η Δ.Ε.Η. μπορεί μεν να βλάπτει τα πνευμόνια των ανθρώπων στη Κοζάνη, τους εξασφαλίζει όμως σταθερή ροή μισθών - και αυτό, ιδίως στις μέρες μας, δεν είναι μικρό πράγμα». (σ. 208)

8. Μεγάλα καράβια σε μια τέλεια καταιγίδα.
Η Θάλασσα και το Ελληνικό δαιμόνιο. Ο ελληνικός εφοπλισμός και οι κρατικές απόπειρες να τον φορολογήσουν τόσο όσο για να μην το διώξουν.
«Ένας κομβικός παράγοντας στην πλεονεκτική θέση που κατέχουν οι Έλληνες εφοπλιστές (σε αντίθεση με τους Γερμανούς επενδυτές σε επενδυτικά ναυτιλιακά κεφάλαια) εμπλέκονται άμεσα στην λειτουργία των εταιρειών τους». (σ. 227)

9. Εφιάλτες από την Βαϊμάρη.
Ο παραλληλισμός της Ελληνικής λαϊκής δυσφορίας για μια πλειάδα σοβαρών θεμάτων, που ρίπτουν ένα μεγάλο εκλογικό τμήμα στην αγκαλιά της φιλοναζιστικής Χ.Α., με την αντίστοιχη, καταστροφική προπολεμική στροφή των Γερμανών.
«Η άνοδος της Χρυσής Αυγής αποτελεί την πιο επικίνδυνη συνέπεια της κατάρρευσης του Ελληνικού κράτους». (σ. 241)

10. Τόπο στα νιάτα.
Όπου ερευνά τις δύο διαμετρικά αντίθετες τάσεις της νεολαίας. Από την μια η αισιόδοξη πλευρά των σπουδών, των νέων τεχνολογιών, των ευκαιριών ακόμα και σε μια αποδεδειγμένα καθημαγμένη οικονομία. Από την άλλη η σκοτεινή πλευρά της βίας, όπου σαν να εξισώνει σε επίπεδο απειλής του κοινωνικού ιστού τουλάχιστον, τη δράση των μελών της Χ.Α. με αυτό των αναρχικών ομάδων.
«Στα μισά του 2013, η ανεργία των νέων (ηλικίες 15 - 24ετών) είχε φθάσει στο εξωφρενικό 59,2%, σε σύγκριση με το 22,9% στα τέλη του 2008, πριν ξεσπάσει η Μεγάλη Κρίση» (σ. 287)

Το βιβλίο γράφτηκε κατ' αρχάς στα αγγλικά. Ομοιάζει με συναρπαστικό παραμύθι. Ατυχώς δεν είναι παραμύθι και δυστυχώς δεν είναι ευχάριστο. Α
κολούθως μεταφράστηκε στα Ελληνικά από τον Γιώργο Καράμπελα, που όλα συνομολογούν ότι έκανε μια υψηλού επιπέδου δουλειά.